

Sygn. akt II K 361/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 sierpnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział II Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Gluza

Protokolant: Agnieszka Chmielowiec

przy udziale oskarżyciela prywatnego M. W. (1)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 11 kwietnia 2014r., 30 maja 2014r., 01 sierpnia 2014r. i 29 sierpnia 2014r.

sprawy

M. G. (G.)

syna P. i W. z domu S.

urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego o to, że

w dniu 30-06-2013r. w Ś. na terenie (...) Gościnnego (...) ok. godz. 2:30 spowodowała u pokrzywdzonego M. W. (1) naruszenie czynności narządu ciała inne niż opisane w art. 156 k.k. i art. 157 § 1 k.k. polegające na powierzchniowym urazie głowy, licznych otarciach naskórka szyi po stronie prawej, sińce klatki piersiowej i stopy prawej oraz obrzęk kostki bocznej podudzia prawego,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.

orzeka:

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 25 § 3 k.k. umarza postępowanie karne przeciwko oskarżonemu **M. G.**;

II. na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. kosztami procesu obciąża oskarżyciela prywatnego M. W. (1).

UZASADNIENIE WYROKU

M. W. (1) za pośrednictwem pełnomocnika wniósł do tut. Sądu akt oskarżenia, w którym zarzucił oskarżonemu M. G., że w dniu 30-06-2013r. w Ś. na terenie (...) Gościnnego (...) ok. godz. 2:30 spowodował u pokrzywdzonego M. W. (1) naruszenie czynności narządu ciała inne niż opisane w art. 156 k.k. i art. 157 § 1 k.k. polegające na powierzchniowym urazie głowy, licznych otarciach naskórka szyi po stronie prawej, sińce klatki piersiowej i stopy prawej oraz obrzęk kostki bocznej podudzia prawego, tj. popełnienie czynu z art. 157 § 2 k.k.

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

Oskarżyciel prywatny M. W. (1) i jego żona J. W. od dłuższego czasu pozostają w konflikcie z oskarżonym M. G., którego podłoże stanowią ich wzajemne rozliczenia finansowe.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. G., k. 27 – 28,

zeznania świadka M. W. (1), k. 28 – 29,

zeznania świadka J. W., k. 29.

W dniu 29 czerwca 2013r. oskarżyciel prywatny i jego małżonka byli zaproszeni na ślub i wesele M. H., będącego chrześniakiem J. W.. W tej samej uroczystości brał udział również M. G..

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. G., k. 27 – 28,

zeznania świadka M. W. (1), k. 28 – 29,

zeznania świadka J. W., k. 29.

Podczas imprezy weselnej odbywającej się na terenie (...) Gościnnego (...) w Ś., dochodziło do „spięć” pomiędzy M. W. (1) a M. G.. Oskarżyciel prywatny prowokował M. G. nazywając go „cyganem”, potracił go przechodząc obok niego. M. G. starał się unikać zaczepek oskarżonego, nie chciał wywoływać zamieszania na weselu kolegi.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. G., k. 27 – 28,

częściowo zeznania świadka J. W., k. 29,

zeznania świadka J. K. (1), k. 42 – 43,

zeznania świadka Ł. R., k. 43,

zeznania świadka T. H., k. 43 – 44,

zeznania świadka J. H., k. 45v,

zeznania świadka K. R., k. 54.

Podczas uroczystości weselnej zarówno oskarżony jak i oskarżyciel prywatny spożywali alkohol

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. G., k. 27 – 28,

zeznania świadka M. W. (1), k. 28 – 29.

Około godz. 2.30 M. G. stał ze znajomym Ł. R. na sali bankietowej w pobliżu stolika. W pewnym momencie M. W. (1) podszedł do oskarżonego i kopnął go w nogę. W odpowiedzi na to M. G. chwycił M. W. (1) za koszulę, a następnie uderzył go stopą w prawą kostkę. W wyniku „podcięcia” oskarżyciela prywatnego przez oskarżonego, obaj mężczyźni wyrócili się na podłogę. M. G. upadł na M. W. (1) a następnie leżąc na nim chwycił go dłońmi na wysokości szyi i klatki piersiowej. Po chwili goście weselni rozdzielili obu mężczyzn. Po rozmowie z M. H., M. W. (1) wraz z żoną opuścili uroczystość.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. G., k. 27 – 28,

zeznania świadka Ł. R., k. 43,

zeznania świadka T. H., k. 43 – 44,

zeznania świadka J. K. (2), k. 44,

zeznania świadka M. H., k. 45,

zeznania świadka J. H., k. 45v,

zeznania świadka K. M., k. 45v,

zeznania świadka K. R., k. 54,

częściowo zeznania świadka J. W., k. 29.

W wyniku zajścia z oskarżonym, M. W. (1) doznał obrażeń ciała w postaci otarć naskórka i podbiegnięć krwawych w górnej części klatki piersiowej przechodzących za szyję, podbiegnięć krwawych w zakresie palucha prawego oraz podbiegnięć krwawych i obrzęku okolicy kostki bocznej prawej. Powyższe obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała M. W. (1) na czas nie przekraczający siedmiu dni.

Dowód:

świadcтво sądowo – lekarskich oględzin ciała, k. 4,

karta ambulatoryjna, k. 4v,

opinia sądowo – lekarska, k. 48 – 51, 62v.

Oskarżony M. G. ma 33 lata, jest kawalerem, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Oskarżony prowadzi działalność gospodarczą (...) w Ś., uzyskując miesięcznie około 5.000 zł. Nie był karany sądownie za przestępstwa.

Dowód:

wyjaśnienia oskarżonego M. G., k. 27 – 28,

informacja z Krajowego Rejestru Karnego, k. 32.

Oskarżony M. G. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których opisał przebieg zdarzenia z dnia 30 czerwca 2013r. Wskazał, że to M. W. (1) zaatakował go pierwszy, kopiąc go w nogę, zaś on w odpowiedzi na jego zachowanie odruchowo przewrócił go na podłogę i lekko przydusił.

Ponadto Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Ustalając stan faktyczny w sprawie sąd oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach oskarżonego M. G. oraz korespondujących z nimi zeznaniach świadków J. K. (1), Ł. R., T. H., J. K. (2), M. H., J. H., K. M., K. R.. Sąd wziął także pod uwagę częściowo zeznania świadka J. W., tj. w zakresie w jakim pozostawały one zgodne z relacją wymienionych powyżej osób. Ponadto sąd uwzględnił dopuszczone w sprawie dowody o charakterze materialnym, co do których nie miał żadnych zastrzeżeń.

Sąd odmówił natomiast wiary zeznaniom świadka W. H.. Zdaniem sądu świadek ten niezgodnie z prawdą podał, iż nie widział przebiegu zdarzenia, gdzie na co innego wskazują m.in. zeznania świadka M. H..

Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie sąd pominął w większości zeznania złożone przez M. W. (1). Zajmując powyższe stanowisko sąd miał na uwadze to, że pozostawały one w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego i

korespondującymi z nimi zeznaniami świadków, zaś wersji przedstawionej przez M. W. (1) nie potwierdziła żadna z przesłuchanych osób. Powyższe dotyczyło m.in. J. W., która nie widziała początku zdarzenia, a tylko moment, w którym jej mąż leżał już na podłodze razem z oskarżonym. Dla uwzględnienia relacji oskarżyciela prywatnego, nie były zdaniem sądu wystarczające stwierdzone u niego obrażenia ciała. Jak wynika bowiem z opinii biegłego M. W. (2), mogły one równie dobrze zaistnieć przy takim przebiegu zdarzenia jaki podał oskarżony.

Po dokonaniu analizy materiału dowodowego, sąd uznał, że w niniejszej sprawie zachodzi ujemna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. skutkująca umorzeniem postępowania karnego wobec oskarżonego.

Zdaniem sądu przeprowadzone w toku przewodu sądowego dowody, wskazują na to, że zachowanie oskarżonego stanowiło obronę przed bezpośrednim i bezprawnym zamachem na jego osobę ze strony M. W. (1). Jak ustalono bowiem na podstawie wyjaśnień M. G. i potwierdzających je zeznań świadków, oskarżyciel prywatny w czasie uroczystości weselnej bez powodu zaatakował oskarżonego, kopiąc go w nogę, w odpowiedzi na co ten użył wobec niego siły fizycznej. Mając powyższe na uwadze sąd przyjął działanie przez M. G. w warunkach obrony koniecznej, uznając jednocześnie że przekroczył on jej granice. Zdaniem sądu oskarżony zastosował sposób obrony niewspółmierny do niebezpieczeństwa zamachu, przy czym było to usprawiedliwione jego okolicznościami. Z ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie wynika bowiem, że M. W. (1) wielokrotnie zaczepiał M. G. podczas całego wesela, a w końcu bez powodu zaatakował go, kopiąc w nogę. Sam oskarżony wyjaśnił, że zachowanie oskarżyciela prywatnego wzburzyło go na tyle, że odruchowy chwycił go i przewrócił na podłogę

Reasumując powyższe sąd uznał, że M. G. wypełnił swoim zachowaniem formalne znamiona występku z art. 157 § 2 k.k., lecz jednocześnie ustalił, że zachodziła okoliczność wyłączająca karalność jego czynu wskazana w art. 25 § 3 k.k.. Tym samym sąd na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 k.p.k. umorzył postępowanie karne przeciwko oskarżonemu.

Orzekając o kosztach procesu sąd miał na uwadze treść art. 632 pkt 1 k.p.k.

SSR Radosław Gluza